

Sygn. akt VU 1483/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 lutego 2014 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział V Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący SSR del. Urszula Sipińska-Sęk

Protokolant st. sekr. sądowy Zofia Aleksandrowicz

po rozpoznaniu w dniu 27 lutego 2014 roku w Piotrkowie Trybunalskim na rozprawie

sprawy z wniosku M. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział wT.

o emeryturę

na skutek odwołania M. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 9 października 2013 r. sygn.(...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje wnioskodawcy M. K. prawo do emerytury z dniem (...) roku.

Sygn. akt VU 1483/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 9 października 2013r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział wT.odmówił wnioskodawcy M. K. prawa do emerytury z uwagi na brak wymaganego stażu pracy w warunkach szczególnych.

Od powyższej decyzji wnioskodawca odwołał się w dniu 14 października 2013r. Wnioskodawca zarzucił organowi rentowemu, iż bezzasadnie wyłączył ze stażu pracy w szczególnych warunkach okres zatrudnienia na (...) od 3 lipca 1974r. do 19 czerwca 1976r.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. wniósł o oddalenie odwołania podnosząc, iż w spornym okresie wnioskodawca pracował jako junak (...), co wyklucza zaliczenie tego okresu jako okresu nauki zawodu do pacy w szczególnych warunkach.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

M. K., urodzony w dniu (...), złożył w dniu 14 sierpnia 2013r. wniosek o przyznanie emerytury. Wnioskodawca nie przystąpił do Otwartego Funduszu Emerytalnego

(dowód: wniosek o emeryturę k. 1-3 akt emerytalnych)

Na dzień 1 stycznia 1999 roku skarżący udowodnił staż pracy wynoszący 25 lat, w tym: 14 lat , 9 miesięcy i 11 dni stażu pracy w szczególnych warunkach w okresie od 22 kwietnia 1983r. do 31 grudnia 1998r. na stanowisku spawacz gazowy i elektryczny, pomniejszony o okresy zasiłków chorobowych w wymiarze 1 roku, 1 miesiąca i 1 dnia.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. nie zaliczył wnioskodawcy do pracy wykonywanej w szczególnych warunkach okresu pracy:

- od 3 lipca 1974r. do 19 czerwca 1976r. na stanowisku junak (...);

- od 3 czerwca 1979r. do 24 maja 1980r. na stanowisku monter instalacji sanitarnych;

- od 18 sierpnia 1980r. do 31 marca 1983r. na stanowisku ślusarz remontowy;

(dowód: decyzja ZUS z dnia 9 października 2013r. – k. 44 akt emerytalnych, odpowiedź na odwołanie – k. 4-5 akt)

M. K. w okresie od 3 lipca 1974r. do 19 czerwca 1976r. był zatrudniony w (...) w T., w pełnym wymiarze czasu pracy, jako junak (...).

W zaświadczeniu z dnia 21 maja 2013r. wystawionym przez (...) Państwowe Spółkę Akcyjną stwierdzono, że wnioskodawca w okresie od 3 lipca 1974r. do 19 czerwca 1976r. był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy na kolei, który to okres pracy zalicza się do pracy w szczególnych warunkach na podstawie § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8 poz. 43 z późn. zm.)

(dowód: zaświadczenie z dnia 21 maja 2013r. – w aktach osobowych)

W dniu 3 lipca 1974r. wnioskodawca jako uczestnik Ochotniczego Hufca Pracy podpisał z (...) Oddziałem (...) umowę o pracę nauki zawodu na czas nieokreślony, nie krótszy jednak niż 2 lata. Za wykonywaną pracę wnioskodawca otrzymywał wynagrodzenie zasadnicze oraz dodatek służbowy. Wnioskodawca od dnia 15 lipca 1974r. pracował w (...) Oddziale Drogowym w T.-S.. Wnioskodawca pracował tam aż do dnia 19 czerwca 1976r. w pełnym wymiarze czasu pracy, od poniedziałku do piątku od godziny 7 do 15 oraz pracujące soboty. Nauka w szkole odbywała się po pracy od poniedziałku do piątku od godziny 16-17 do godziny 20-21. Uczestnicy mieli dwumiesięczną przerwę w nauce w okresie wakacyjnym. W tym czasie wykorzystywali przysługujący im urlop od pracy, a przez pozostały okres przerwy wakacyjnej pracowali. Wnioskodawca pracował cały czas w charakterze ślusarza, zajmował się wymianą szyn i podkładów kolejowych oraz załadunkiem i rozładunkiem wagonów kolejowych.

(dowód: umowa o naukę zawodu z dnia 3 lipca 1974r., pismo z 17.08.1984r. – akta osobowe, zeznania świadka P. K. – protokół rozprawy z dnia 27 lutego 2014r. od minuty 3:21 do minuty 10:12, zeznania świadka W. K. - protokół rozprawy z dnia 27 lutego 2014r. od minuty 10:13 do minuty 13:50, zeznania wnioskodawcy - protokół rozprawy z dnia 27 lutego 2014r. od minuty 13:55 do minuty 17:53)

Sąd Okręgowy dokonał oceny dowodów i zważył co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Stosownie do art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009r. Nr 153, poz. 1227) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (tj. w dniu 1 stycznia 1999 r.) osiągnęli:

1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat – dla kobiet i 65 lat – dla mężczyzn oraz

2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa (ust. 2).

Do okresów zatrudnienia w szczególnych warunkach zalicza się także okresy pracy górniczej w rozumieniu przepisów o zaopatrzeniu emerytalnym górników i ich rodzin oraz **okresy zatrudnienia na kolei** w rozumieniu przepisów o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników kolejowych i ich rodzin, a także okresy pracy lub służby, o których mowa w § 5-10 (ust 3). Ustawa z dnia 28 kwietnia 1983 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników kolejowych i ich rodzin została uchylona przepisem art. 195 pkt 7 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, z dniem 1 stycznia 1999 r. Jednakże niektóre regulacje z ustawy o zaopatrzeniu pracowników kolejowych zostały, na okres przejściowy, przejęte do nowej ustawy emerytalno-rentowej. I tak, art. 42 ustawy o emeryturach i rentach z FUS zawiera powtórzenie treści art. 5 ust. 1 i 2 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników kolejowych, określającego pojęcie "zatrudnienia na kolei". Z treści tego przepisu wynika, że do okresów zatrudnienia w szczególnych warunkach, ustalanych na podstawie obowiązującego nadal rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, należy nadal zaliczać zatrudnienie we wszystkich kolejowych jednostkach (komórkach) organizacyjnych, określonych w art. 42 ust. 1 ustawy emerytalno-rentowej, niezależnie od rodzaju pracy i zajmowanego stanowiska, z wyjątkiem zatrudnienia w biurach projektów kolejowych.

Jak z tego wynika, rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze określa rodzaje prac uznanych za zatrudnienie w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze dwoma sposobami: za pomocą wykazu tych prac (wykaz A i B) i dodatkowo w odniesieniu do osób wyjątkowo korzystających z uprawnień emerytalnych na podstawie ustawy zaopatrzeniowej z dnia 14 grudnia 1982 r. - za pomocą ogólnego określenia rodzaju zatrudnienia, połączonego z odesłaniem do przepisów o zaopatrzeniu emerytalnym (§ 4 ust. 3 rozporządzenia).

W świetle powyższych regulacji żądanie wnioskodawcy należało zatem rozpoznać w aspekcie przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8 poz. 43 z późn. zm.), zwanego dalej rozporządzeniem.

Z treści § 4 tego rozporządzenia wynika, iż pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w Wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

1. osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
2. ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Ten „wymagany okres zatrudnienia” to okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia (§ 3 rozporządzenia), natomiast pracą w warunkach szczególnych jest praca świadczona stale i w pełnym wymiarze na stanowiskach wskazanych w załączniku do tegoż aktu (§ 1 i § 2 rozporządzenia) lub praca górnicza w rozumieniu przepisów o zaopatrzeniu emerytalnym górników i ich rodzin oraz **okres zatrudnienia na kolei** w rozumieniu przepisów o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników kolejowych i ich rodzin, a także okresy pracy lub służby, o których mowa w § 5-10 (ust 3 § 4 rozporządzenia).

W przedmiotowej sprawie kwestią sporną między stronami było to, czy wnioskodawca posiada wymagany 15-letni okres zatrudnienia w szczególnych warunkach. Spełnienie pozostałych przesłanek nie było przedmiotem sporu, a jednocześnie nie budzi żadnych wątpliwości – wnioskodawca ma wymagany okres zatrudnienia, to jest 25 lat, ukończył 60 lat i nie przystąpił do OFE. Niesporny między stronami był także sam fakt zatrudnienia wnioskodawcy w (...) w okresie od 3 lipca 1974r. do 19 czerwca 1976r.

Za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia.

Z zestawienia § 1 i 2 tegoż rozporządzenia wynika, że pracą w szczególnych warunkach jest praca świadczona stale i w pełnym wymiarze. Warunek wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy jest spełniony tylko wówczas, gdy pracownik w ramach obowiązującego go pełnego wymiaru czasu pracy na określonym stanowisku pracy nie wykonuje czynności pracowniczych nie związanych z tym stanowiskiem pracy, ale stale, tj. ciągle wykonuje prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 listopada 2000 roku, II UKN 39/00, OSNAP 2002/11/272).

Odnośnie oceny dowodów zgromadzonych w postępowaniu zważyć należy, iż okresy pracy w warunkach szczególnych, stosownie do § 2 ust. 2 rozporządzenia, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia lub w świadectwie pracy.

Należy jednak wskazać, że z cytowanego wyżej § 2 rozporządzenia nie wynika, aby stwierdzenie zakładu pracy w przedmiocie wykonywania przez pracownika pracy w warunkach szczególnych miało charakter wiążący i nie podlegało kontroli organów przyznających świadczenia uzależnione od wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Brak zatem takiego świadectwa lub jego zakwestionowanie przez organ rentowy, nie wyklucza dokonania ustalenia zatrudnienia w warunkach szczególnych innymi środkami dowodowymi w toku postępowania sądowego.

W będącej przedmiotem osądu sprawie wnioskodawca dysponował zaświadczeniem wystawionym przez (...) S.A. o wykonywaniu pracy w szczególnych warunkach w okresie od 3 lipca 1974r. do 19 czerwca 1976r., które jednak zostało zakwestionowane przez organ rentowy. Organ rentowy podniósł bowiem, że w tym czasie wnioskodawca jednocześnie odbywał naukę zawodu, a zatem nie mógł pracować stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach szczególnych. Zakwestionowanie przedłożonego przez ubezpieczonego dokumentu prywatnego oznacza, że to na nim, jako osobie która z tego dokumentu wywodzi korzystne dla siebie skutki prawne, spoczywał ciężar wykazania jego prawdziwości. Wnioskodawca sprostał temu obowiązkowi. Przeprowadzone postępowanie dowodowe w postaci zeznań świadków: P. K. i W. K., którzy razem z wnioskodawcą pracowali w spornym okresie, wykazało bowiem że wnioskodawca był zatrudniony na kolei w pełnym wymiarze czasu pracy, tak jak to wynika z zaświadczenia z dnia 21 maja 2013r. Skoro zatem wnioskodawca w spornym okresie był zatrudniony na kolei w rozumieniu art. 42 i 43 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, to okres jego pracy należy uznać za pracę w szczególnych warunkach na podstawie §4 ust.3 rozporządzenia Rady Ministrów. Jak bowiem wyżej wyjaśniono za pracę w szczególnych warunkach należy uznać prace stanowiące zatrudnienie na kolei w rozumieniu przepisów o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników kolejowych i ich rodzin, niezależnie od rodzaju tej pracy i zajmowanego stanowiska.

Okoliczności tej nie zmienia fakt, iż w okresie zatrudnienia w (...) wnioskodawca pobierał naukę zawodu w ramach (...). W momencie zawarcia umowy o naukę zawodu wnioskodawca nie był osobą młodocianą, miał ukończone 18 lat, zatem w stosunku do niego nie miały zastosowania przepisy ustawy z dnia 21 lipca 1958r. o nauce zawodu, przyuczeniu do określonej pracy i warunkach zatrudnienia młodocianych w zakładach pracy oraz wstępnym stażu pracy. Zawarta przez niego umowa do tych przepisów się zresztą nie odwołuje.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, iż okres nauki zawodu odbywanej przez dniem 1 stycznia 1975r., w ramach umowy zwartej na podstawie przepisów ustawy z dnia 21 lipca 1958r., o nauce zawodu, przyuczeniu do określonej pracy i warunkach zatrudnienia młodocianych w zakładach pracy oraz wstępnym stażu pracy (Dz. U. nr 45, poz. 226 z późn. zm.), co do zasady nie jest wliczany do pracy w warunkach szczególnych, jednak orzeczenia te dotyczyły pracowników młodocianych i opierały się na nakazie wynikającym z cytowanej ustawy wliczania do czasu pracy czasu doksztalcania w wymiarze nie większym niż 18 godzin tygodniowo, co nie pozwalało na uznanie, iż praca była wykonywana w pełnym wymiarze czasu pracy (wyrok SN z dnia 20 stycznia 2011r., sygn. akt II UK 169\10).

Bezspornym jest, iż w okresie od 1 września 1974r. do 19 czerwca 1976r. wnioskodawca uczęszczał do szkoły (...) dla pracujących w (...) w trybie wieczorowym, jednak nie miał w tym okresie statusu pracownika młodocianego. Nic nie stało zatem na przeszkodzie, aby mógł świadczyć pracę w wymiarze 8 godzin dziennie i 46 godzin tygodniowo, tak jak to faktycznie czynił. Nauka w szkole nie kolidowała z tak świadczoną przez ubezpieczonego pracą. A to dlatego, że nauka odbywała się wieczorowo od godziny 16-17 do godziny 20-21 od poniedziałku do piątku. Praca natomiast była wykonywana w te same dni w godzinach od 7 rano do 15 po południu, a dodatkowo także w pracujące soboty po 6 godzin. 46 godzinny tydzień pracy wnioskodawcy nie obejmował zatem nauki teoretycznej, gdyż z tej korzystał on po wykonaniu pracy we wskazanym wyżej wymiarze. Czas nauki nie był doliczany ubezpieczonemu do czasu wykonywanej przez niego pracy. Wnioskodawca otrzymywał od pracodawcy wynagrodzenie za świadczoną pracę, a nie za naukę.

Wykonywanie przez odwołującego w całym spornym okresie pracy na kolei w rozmiarze 46 godzin tygodniowo, przy niezaliczeniu do czasu pracy godzin nauki teoretycznej, pozwala zdaniem Sądu na uznanie, że w całym spornym okresie wnioskodawca pracował jako pracownik stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w szczególnych warunkach.

Z uwagi na powyższe ustalenia zasadne jest przyjęcie, że wnioskodawca wykonywał pracę w szczególnych warunkach przez łączny czas przekraczający 15 lat.

Dodatkowo należy podnieść, że organ rentowy niezasadnie odliczył wnioskodawcy z okresu pracy w szczególnych warunkach przypadające w trakcie wykonywania tej pracy po 14 listopada 1991r. okresy niewykonywania pracy, za które wnioskodawca otrzymał wynagrodzenie lub świadczenia z ubezpieczenia społecznego w wymiarze łącznym 5 miesięcy i 12 dni.

Podstawą prawną przyznania wnioskodawcy prawa do emerytury jest bowiem art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, zgodnie z którym ubezpieczonemu przysługuje prawo do emerytury pod warunkiem spełnienia przesłanek do jej nabycia, za wyjątkiem wieku emerytalnego, w dniu 1 stycznia 1999r. Oznacza to, że do obliczenia stażu pracy w warunkach szczególnych stosuje się przepisy obowiązujące w dacie 1 stycznia 1999r., co wprost wynika z treści art. 184 ustęp 1 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. W myśl bowiem tego przepisu ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948r. przysługuje emerytura, jeżeli **w dniu 1 stycznia 1999r.** osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze **wymaganym w przepisach dotychczasowych** do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat dla mężczyzn. O tym jakie okresy pracy zalicza się do pracy w szczególnych warunkach stanowi art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Brzmienie tego przepisu zmieniło się w dniu 1 lipca 2004r. Wówczas do art. 32 ustawy został dodany ustęp 1a, zgodnie z którym przy ustalaniu okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze nie uwzględnia się:

- okresów niewykonywania pracy, za które pracownik otrzymał po dniu 14 listopada 1991 r. wynagrodzenie lub świadczenia z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa,
- okresów, w których na mocy szczególnych przepisów pracownik został zwolniony ze świadczenia pracy, z wyjątkiem okresu urlopu wypoczynkowego.

Zmiana brzmienia art. 32 ustawy z dnia 1 lipca 2004r. nie dotyczy jednak sposobu obliczania stażu pracy osób ubiegających się o emeryturę na podstawie art. 184 ustawy. W stosunku bowiem do tych osób staż pracy w szczególnych warunkach ustala się na dzień 1 stycznia 1999r. według przepisów dotychczasowych., a zatem w ich brzmieniu w dniu 1 stycznia 1999r. W tej dacie art. 32 ustawy nie zawierał zapisu o nie uwzględnianiu do okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach okresów niewykonywania pracy, za które pracownik otrzymał po dniu 14 listopada 1991 r. wynagrodzenie lub świadczenia z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa. Z tych względów okresy niewykonywania pracy, za które pracownik otrzymał wynagrodzenie lub świadczenia z ubezpieczenia społecznego przypadające w trakcie wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub charakterze, podlegają zaliczeniu do stażu pracy w warunkach szczególnych ubezpieczonym ubiegającym się o emeryturę na podstawie art. 184 ustawy także, gdy przypadają one po dniu 14 listopada 1991r.

Wzajemny stosunek art. 184 i 32 ust 1 a ustawy o emeryturach i rentach z FUS był wielokrotnie badany przez Sąd Najwyższy, który orzekł że wykazanie w dniu 1 stycznia 1999r. okresu wykonywania pracy w szczególnych warunkach określonego w art. 184 ustawy wyklucza ponowne ustalenie tego okresu po osiągnięciu wieku emerytalnego według zasad wynikających z art. 32 ust. 1a ustawy. Sąd Najwyższy uznał, że sytuacja osób wymienionych w art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z FUS opisywana w doktrynie jako ekspektatywa prawa podmiotowego, polega właśnie na spełnieniu się tylko części stanu faktycznego koniecznego do nabycia prawa, które poprzedza i zabezpiecza przyszłe prawo podmiotowe. Uwzględniając, że ochrona ekspektatywy może wynikać z jej istoty, lecz także zyskiwać wzmocnienie w prawie, Sąd Najwyższy stwierdził, że funkcję takiego wzmocnienia spełnił art. 184 ustawy wobec pozostających w toku stosunków nabywania prawa do emerytury z tytułu wykonywania zatrudnienia w warunkach szczególnych przed 1 stycznia 1999r. W przepisie tym ustawodawca utrwalił sytuację osób, które w dniu wejścia w życie ustawy wypełniły warunki stażu szczególnego i ogólnego i zadeklarował ich przyszłe prawo do emerytury w wieku wcześniejszym; przez wydanie tego przepisu nastąpił stan związania, tj. zobowiązania się przez Państwo do powstrzymania się od jakiegokolwiek ingerencji w istniejące prawo tymczasowe. Wobec tego przewidziana w ustawie ekspektatywa prawa do emerytury nie mogła wygasnąć na skutek nowej regulacji ustalania stażu zatrudnienia. Gwarancji przyszłego prawa do emerytury złożonej wobec osób, o których mowa w art. 184 ustawy, ustawodawca nie mógł już naruszyć przez ustalenie innego sposobu wyliczenia ich stażu ubezpieczenia. Stąd ocena, że wykazanie w dniu 1 stycznia 1999 r. określonego w art. 184 ustawy okresu wykonywania pracy w szczególnych warunkach wyłącza ponowne ustalenie tego okresu po osiągnięciu wieku emerytalnego, według zasad wynikających z art. 32 ust. 1a pkt 1 obowiązujących po dniu 1 lipca 2004 r. Pogląd ten – zdaniem Sądu Najwyższego - wzmacnia treść art. 32 ust. 4 ustawy emerytalnej, odsyłająca w zakresie warunków emerytalnych do przepisów dotychczasowych (obowiązujących przed dniem 1 stycznia 1999 r.) (tak por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 kwietnia 2010r., II UK 313/09, OSNP 2011, nr 19-20 poz. 260, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2011r., I UK 12/11, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 marca 2012r., I UK 367/11).

Samo zaliczenie przypadających po 14 listopada 1991r. okresów niewykonywania pracy (1rok 1 miesiąc i 1 dzień) do uwzględnionego już przez organ rentowy stażu pracy w szczególnych warunkach w wymiarze 14 lat 9 miesięcy i 11 dni, skutkuje tym że wnioskodawca spełnia przesłankę 15 – letniego stażu pracy w szczególnych warunkach.

Biorąc pod uwagę, iż wnioskodawca spełnił jednocześnie pozostałe wymagane przepisami rozporządzenia warunki, to jest ukończył 60 lat, jego łączny okres zatrudnienia składkowy i nieskładkowy wyniósł 25 lat, należy uznać, że wydana przez organ rentowy decyzja jest błędna, a żądanie wnioskodawcy zasługuje na uwzględnienie. Sąd przyznał wnioskodawcy prawo do emerytury z pierwszym dniem miesiąca, w którym wystąpił on z ponownym wnioskiem o emeryturę, bo wówczas została spełniona ostatnia przesłanka, od której zależało jego prawo do emerytury.

Z tych też względów, Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.